

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

z 21. septembra 2023*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti – Dublinský systém – Nariadenie (EÚ) č. 604/2013 – Kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu – Zodpovednosť členského štátu, ktorý vydal žiadateľovi povolenie na pobyt – Článok 2 písm. l) – Pojem ‚povolenie na pobyt‘ – Diplomatický preukaz vydaný členským štátom – Viedenský dohovor o diplomatických stykoch“

Vo veci C-568/21,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Raad van State (Štátna rada, Holandsko) z 25. augusta 2021 a doručený Súdnemu dvoru 16. septembra 2021, ktorý súvisí s konaním:

Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

proti

E.,

S.,

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predseda prvej komory A. Arabadžiev, sudcovia P. G. Xuereb, T. von Danwitz, A. Kumin (spravodajca) a I. Ziemele,

generálny advokát: A. M. Collins,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- E. a S., v zastúpení: M. F. Wijngaarden, advocaat,
- holandská vláda, v zastúpení: M. K. Bulterman a A. Hanje, splnomocnené zástupkyne,

* Jazyk konania: holandčina.

- rakúska vláda, v zastúpení: J. Schmoll a V. Strasser, splnomocnené zástupkyne,
- Európska komisia, v zastúpení: pôvodne L. Grønfeldt a W. Wils, neskôr W. Wils, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 9. marca 2023,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 2 písm. l) nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (Ú. v. EÚ L 180, 2013, s. 31, ďalej len „nariadenie Dublin III“).
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (štátny tajomník pre spravodlivosť a bezpečnosť, Holandsko) (ďalej len „štátny tajomník“) a E. a S., konajúcimi vo svojom vlastnom mene, ako aj v mene ich maloletých detí, pričom tento spor sa týka zamietnutia ich žiadostí o medzinárodnú ochranu.

Právny rámec

Medzinárodné právo

- 3 Podľa článku 2 Viedenského dohovoru o diplomatických stykoch, ktorý bol uzavretý 18. apríla 1961 vo Viedni a vstúpil do platnosti 24. apríla 1964 (*Zbierka zmlúv Organizácie Spojených národov*, zv. 500, s. 95, ďalej len „Viedenský dohovor“):
„Nadviazanie diplomatických stykov medzi štátmi a zriadenie stálych diplomatických misií sa uskutočňuje vzájomnou dohodou.“
- 4 Článok 4 tohto dohovoru stanovuje:
„1. Vysielajúci štát sa musí ubezpečiť, že prijímajúci štát udelil agrément osobe, ktorú zamýšľa poveriť ako šéfa misie v tomto štáte.
2. Prijímajúci štát nie je povinný oznámiť vysielajúcemu štátu dôvody, pre ktoré agrément odmietol udeliť.“
- 5 Článok 5 ods. 1 uvedeného dohovoru znie:
„Vysielajúci štát môže potom, keď riadne upovedomil príslušné prijímajúce štáty, podľa okolností poveriť šéfa misie alebo vymenovať ktoréhokoľvek člena diplomatického personálu vo viacerých než jednom štáte, ak žiadny z prijímajúcich štátov nepodá výslovné námietky.“

6 V článku 9 tohto dohovoru sa uvádza:

„1. Prijímajúci štát môže kedykoľvek a bez povinnosti uviesť dôvody pre svoje rozhodnutie oznámiť vysielajúcemu štátu, že šéf misie alebo ktorýkoľvek člen diplomatického personálu misie je persona non grata, alebo že ktorýkoľvek iný člen personálu misie je neprijateľný. V takom prípade vysielajúci štát podľa okolností buď túto osobu odvolá, alebo ukončí jej funkciu na misii. Osoba môže byť vyhlásená za non grata alebo za neprijateľnú, predtým než vstúpila na územie prijímajúceho štátu.

2. Ak vysielajúci štát odmietne alebo opomenie v rozumnom čase vyhovieť povinnosti podľa odseku 1 tohto článku, prijímajúci štát môže odmietnuť uznať dotyčnú osobu za člena misie.“

7 Článok 10 ods. 1 Viedenského dohovoru znie:

„Ministerstvo zahraničných vecí prijímajúceho štátu alebo iné také ministerstvo, na ktorom sa možno dohodnúť, bude upovedomené o:

- a) vymenovaní členov misie, ich príchode a konečnom odchode alebo o ukončení ich funkcie na misii;
- b) príchode a konečnom odchode osoby patriacej k rodine člena misie a prípadne o skutočnosti, že osoba sa stala alebo prestala byť príslušníkom rodiny člena misie;

...“

Právo Únie

8 Podľa odôvodnení 4 a 5 nariadenia Dublin III:

„(4) V záveroch z Tampere sa takisto konštatuje, že spoločný európsky azylový systém by mal zahŕňať z krátkodobého hľadiska jasnú a uplatniteľnú metódu na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o azyl.

(5) Takáto metóda by mala byť založená na objektívnych a spravodlivých kritériách ako pre členské štáty, tak aj pre dotknuté osoby. Mala by umožniť najmä rýchle určenie zodpovedného členského štátu, aby bol zaručený efektívny prístup k postupom na udelenie medzinárodnej ochrany a aby nebolo ohrozené rýchle vybavovanie žiadostí o medzinárodnú ochranu.“

9 Článok 2 tohto nariadenia, nazvaný „Vymedzenie pojmov“, znie:

„Na účely tohto nariadenia:

...

c) „žadateľ“ je štátny príslušník tretej krajiny alebo osoba bez štátnej príslušnosti, ktorí podali žiadosť o medzinárodnú ochranu, v súvislosti s ktorou ešte nebolo prijaté konečné rozhodnutie;

...

l) ‚povolenie na pobyt‘ je akékoľvek povolenie vydané orgánmi členského štátu povoľujúceho štátnemu príslušníkovi tretej krajiny alebo osobe bez štátnej príslušnosti zdržiavať sa na jeho území, ako aj doklady potvrdzujúce povolenie zostať na území v rámci dojednaní dočasnej ochrany alebo dovedy, kým pominú okolnosti, ktoré bránia vo vykonaní príkazu na vysťahovanie, s výnimkou víz a povolení na pobyt vydaných počas obdobia potrebného na určenie zodpovedného členského štátu, ako je stanovené v tomto nariadení, alebo počas posudzovania žiadosti o medzinárodnú ochranu alebo žiadosti o povolenie na pobyt;

...“

10 Články 7 až 15 uvedeného nariadenia sa nachádzajú v jeho kapitole III, nazvanej „Kritériá na určenie zodpovedného členského štátu“. Článok 7 tohto nariadenia, nazvaný „Hierarchia kritérií“, v odseku 1 stanovuje:

„Kritériá na určenie zodpovedného členského štátu sa použijú v takom poradí, v akom sú stanovené v tejto kapitole.“

11 V článku 12 nariadenia Dublin III, nazvanom „Vydávanie povolení na pobyt alebo víz“, sa v odseku 1 uvádza:

„Ak je žiadateľ držiteľom platného povolenia na pobyt, je za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu zodpovedný ten členský štát, ktorý vydal toto povolenie.“

12 Článok 21 tohto nariadenia, nazvaný „Predloženie dožiadania o prevzatie“, v odseku 1 prvom pododseku znie:

„Ak členský štát, ktorému bola podaná žiadosť o medzinárodnú ochranu, považuje iný členský štát za zodpovedný za posúdenie tejto žiadosti, môže čo najrýchlejšie a v každom prípade do troch mesiacov odo dňa podania žiadosti v zmysle článku 20 ods. 2 dožiadať tento iný členský štát, aby prevzal žiadateľa.“

13 Článok 29 uvedeného nariadenia, nazvaný „Modality a lehoty“ v odseku 1 prvom pododseku stanovuje:

„Odvzdanie žiadateľa alebo inej osoby uvedenej v článku 18 ods. 1 písm. c) alebo d) zo žiadajúceho členského štátu do zodpovedného členského štátu sa uskutoční v súlade s vnútroštátnym právom žiadajúceho členského štátu, po porade medzi dotknutými členskými štátmi, akonáhle to je prakticky možné a najneskôr do šiestich mesiacov od akceptovania dožiadania iným členským štátom o prevzatie alebo prijatie späť dotknutej osoby alebo konečného rozhodnutia o odvolaní alebo preskúmaní, ak majú v súlade s článkom 27 ods. 3 odkladný účinok.“

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

14 E. a S., ako aj ich maloleté deti, sú štátnymi príslušníkmi tretej krajiny. Otec bol členom diplomatickej misie svojej krajiny v členskom štáte X a býval na území tohto členského štátu so svojou manželkou a ich deťmi. Počas tohto pobytu im ministerstvo zahraničných vecí tohto členského štátu vydalo diplomatické preukazy.

15 Po tom, čo E. a S. odišli z členského štátu X, podali v Holandsku žiadosti o medzinárodnú ochranu.

- 16 Dňa 31. júla 2019 štátny tajomník dospel k záveru, že zodpovedným za posúdenie týchto žiadostí je podľa článku 12 ods. 1 nariadenia Dublin III členský štát X, keďže diplomatické preukazy vydané orgánmi tohto členského štátu sú povoleniami na pobyt. Uvedený členský štát 25. septembra 2019 prijal dožiadania o prevzatie.
- 17 Rozhodnutiami z 29. januára 2020 štátny tajomník odmietol posúdiť žiadosti o medzinárodnú ochranu, ktoré podali E. a S., a to z dôvodu, že za ich posúdenie je zodpovedný členský štát X.
- 18 E. a S. podali proti týmto rozhodnutiam žaloby na Rechtbank Den Haag (súd v Haagu, Holandsko). Na podporu týchto žalôb uviedli, že členský štát X nie je zodpovedný za posúdenie ich žiadostí, pretože orgány tohto členského štátu im nikdy nevydali povolenie na pobyt. Právo na pobyt mali práve na základe ich diplomatického štatútu, pričom im toto právo na pobyt vyplývalo priamo z Viedenského dohovoru.
- 19 Rozsudkom z 20. marca 2020 Rechtbank Den Haag (súd v Haagu) žalobám vyhovel, pričom konštatoval, že štátny tajomník nesprávne považoval členský štát X za zodpovedný za posúdenie žiadostí o medzinárodnú ochranu. Tento súd zdôraznil, že diplomatické preukazy vydané orgánmi tohto členského štátu nemožno považovať za povolenie na pobyt, pretože E. a S. už právo na pobyt v uvedenom členskom štáte mali na základe Viedenského dohovoru.
- 20 Štátny tajomník podal proti tomuto rozsudku odvolanie na Raad van State (Štátna rada, Holandsko), ktorý je vnútroštátnym súdom, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania, pričom tvrdil, že diplomatické preukazy, ktoré E. a S. vydal členský štát X, patria pod pojem „povolenie na pobyt“ v zmysle článku 2 písm. l) nariadenia Dublin III.
- 21 Raad van State (Štátna rada) spresňuje, že je nesporné, že orgány členského štátu X vydali E. a S. diplomatické preukazy a že tieto preukazy boli stále platné v čase, keď tieto osoby podali svoje žiadosti o medzinárodnú ochranu v Holandsku. Okrem toho členský štát X vydal tieto diplomatické preukazy v súlade s Viedenským dohovorom, pričom Holandské kráľovstvo a členský štát X sú zmluvnými stranami tohto dohovoru.
- 22 Podľa tohto súdu si určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadostí o medzinárodnú ochranu podaných E. a S. vyžaduje zodpovedanie otázky, či diplomatický preukaz vydaný členským štátom na základe Viedenského dohovoru je povolením na pobyt v zmysle článku 2 písm. l) nariadenia Dublin III.
- 23 Odpoveď na túto otázku však nemožno priamo vyvodiť ani z tohto ustanovenia, ani zo systému zavedeného týmto nariadením, ani z príslušných noriem medzinárodného práva verejného. Okrem toho judikatúra Súdneho dvora týkajúca sa uvedeného nariadenia neposkytuje žiadne ďalšie objasnenie v tejto súvislosti a zdá sa, že prax členských štátov sa v tomto líši.
- 24 Za týchto okolností Raad van State (Štátna rada) rozhodla prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Má sa článok 2 písm. l) nariadenia [Dublin III] vykladať v tom zmysle, že diplomatický preukaz vystavený členským štátom na základe [Viedenského dohovoru] je povolením na pobyt v zmysle tohto ustanovenia?“

O prípustnosti návrhu na začatie prejudiciálneho konania

- 25 Rakúska vláda spochybňuje prípustnosť tohto návrhu na začatie prejudiciálneho konania z dôvodu, že požadovaný výklad nariadenia Dublin III nemá skutočný význam pre vyriešenie sporu vo veci samej. V predmetnom prípade sa totiž Holandské kráľovstvo stalo zodpovedným za posúdenie predmetných žiadostí o medzinárodnú ochranu, pretože ak by členský štát X akceptoval dožiadania o prevzatie odporcov vo veci samej, odovzdanie žiadateľov do tohto členského štátu by sa neuskutočnilo v lehote šiestich mesiacov stanovenej v článku 29 ods. 1 tohto nariadenia.
- 26 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora prináleží iba vnútroštátnemu súdu, ktorý prejednáva spor a ktorý musí niesť zodpovednosť za následné súdne rozhodnutie, aby so zreteľom na osobitosti veci posúdil tak potrebu rozhodnutia v prejudiciálnom konaní pre vyhlásenie svojho rozsudku, ako aj relevantnosť otázok, ktoré kladie Súdny dvor. Preto ak sa položené otázky týkajú výkladu normy práva Únie, Súdny dvor je v zásade povinný rozhodnúť (rozsudok z 12. januára 2023, DOBELES HES, C-702/20 a C-17/21, EU:C:2023:1, bod 46, ako aj citovaná judikatúra).
- 27 Z toho vyplýva, že pri otázkach týkajúcich sa výkladu práva Únie platí prezumpcia relevantnosti. Súdny dvor môže odmietnuť rozhodnúť o prejudiciálnej otázke položenej vnútroštátnym súdom len vtedy, ak je zjavné, že výklad právnej normy Únie nijako nesúvisí s existenciou alebo predmetom sporu vo veci samej, ak ide o hypotetický problém, alebo ak Súdny dvor nedisponuje skutkovými a právnymi podkladmi nevyhnutnými na užitočnú odpoveď na otázky, ktoré sa mu položili (rozsudok z 12. januára 2023, DOBELES HES, C-702/20 a C-17/21, EU:C:2023:1, bod 47, ako aj citovaná judikatúra).
- 28 Treba tiež pripomenúť, že podľa článku 29 ods. 1 prvého pododseku nariadenia Dublin III odovzdanie žiadateľa zo žiadajúceho členského štátu do zodpovedného členského štátu sa uskutoční v súlade s vnútroštátnym právom žiadajúceho členského štátu, po porade medzi dotknutými členskými štátmi, hneď ako to je prakticky možné a najneskôr do šiestich mesiacov od akceptovania dožiadania iným členským štátom o prevzatie alebo prijatie späť dotknutej osoby alebo konečného rozhodnutia o odvolaní alebo preskúmaní, ak majú v súlade s článkom 27 ods. 3 tohto nariadenia odkladný účinok.
- 29 V predmetnom prípade z rozhodnutia vnútroštátneho súdu vyplýva, že keď štátny tajomník podal proti prvostupňovému rozsudku odvolanie na vnútroštátny súd, požiadal vzhľadom na to, že sa blížil deň uplynutia lehoty na odovzdanie, o nariadenie predbežných opatrení, a že tomuto návrhu sa vyhovel.
- 30 Za týchto okolností bol zrejme odvolaniu, ktoré podal štátny tajomník, priznaný odkladný účinok v zmysle článku 29 ods. 1 prvého pododseku nariadenia Dublin III, a teda šesťmesačná lehota uvedená v tomto ustanovení začne plynúť až po tom, čo vnútroštátny súd vydá konečné rozhodnutie o tomto odvolaní.
- 31 V dôsledku uvedeného nie je zjavné, že by výklad práva Únie, ktorý požaduje vnútroštátny súd, nebol pre tento súd nevyhnutný na vyriešenie sporu, o ktorom rozhoduje. Tento návrh na začatie prejudiciálneho konania je teda prípustný.

O prejudiciálnej otázke

- 32 Na účely odpovede na položenú otázku treba na úvod pripomenúť, že výklad ustanovenia práva Únie vyžaduje zohľadniť nielen jeho znenie, ale aj kontext, do ktorého patrí, ako aj ciele a účel, ktorý sleduje akt, ktorého je toto ustanovenie súčasťou (rozsudok z 22. júna 2023, Pankki S, C-579/21, EU:C:2023:501, bod 38 a citovaná judikatúra).
- 33 Pokiaľ ide o znenie článku 2 písm. l) nariadenia Dublin III, pojem „povolenie na pobyt“ je vymedzený ako „akékoľvek povolenie vydané orgánmi členského štátu povoľujúceho štátnemu príslušníkovi tretej krajiny alebo osobe bez štátnej príslušnosti zdržiavať sa na jeho území“. Okrem toho podľa tohto ustanovenia, hoci uvedený pojem zahŕňa „doklady potvrdzujúce povolenie zostať na území v rámci dojednaní dočasnej ochrany alebo dovtedy, kým pominú okolnosti, ktoré bránia vo vykonaní príkazu na vysťahovanie“, naopak vylučuje „víz[a] a povolen[ia] na pobyt vydan[é] počas obdobia potrebného na určenie zodpovedného členského štátu, ako je stanovené v tomto nariadení, alebo počas posudzovania žiadosti o medzinárodnú ochranu alebo žiadosti o povolenie na pobyt“.
- 34 Odporcovia vo veci samej a rakúska vláda z pojmov použitých normotvorcom Únie v podstate vyvodzujú to, že pojem „povolenie na pobyt“ zahŕňa len akty formálne prijaté vnútroštátnym správnym orgánom, ktoré s konštitutívnym účinkom umožňujú štátnemu príslušníkovi tretej krajiny alebo osobe bez štátnej príslušnosti zotrvať na území dotknutého členského štátu. Naproti tomu diplomatické preukazy, o aké ide vo veci samej, hoci aj sú dokladmi formálne vydanými vnútroštátnym správnym orgánom, v zásade len odrážajú práva a výsady ich držiteľov podľa Viedenského dohovoru. Majú teda čisto deklaratórnu povahu a nemôžu patriť pod pojem „povolenie na pobyt“ v zmysle článku 2 písm. l) nariadenia Dublin III.
- 35 V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že tak ako vyplýva z použitia výrazu „akékoľvek povolenie“, ktorý je uvedený v článku 2 písm. l) nariadenia Dublin III, pojem „povolenie na pobyt“ v zmysle tohto ustanovenia je širokým pojmom. Osobitne platí, že tak ako v podstate uviedol generálny advokát v bode 46 svojich návrhov, v definícii tohto pojmu uvedenej v tomto ustanovení sa nezmieňuje konštitutívna či deklaratórna povaha povolenia, ani sa výslovne nevylučujú diplomatické preukazy vydané na základe Viedenského dohovoru.
- 36 Pokiaľ ide o kontext, do ktorého uvedené ustanovenie patrí, treba poukázať na to, že pojem „povolenie na pobyt“ je rozhodujúci pre uplatnenie článku 12 nariadenia Dublin III, ktorý v odseku 1 stanovuje, že ak je žiadateľ držiteľom platného povolenia na pobyt, je za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu zodpovedný ten členský štát, ktorý vydal toto povolenie.
- 37 Tento článok 12 je súčasťou kapitoly III nariadenia Dublin III, ktorá sa týka kritérií na určenie zodpovedného členského štátu. V tejto súvislosti z judikatúry vyplýva, že uplatnenie jednotlivých kritérií stanovených v článkoch 12 až 14 tohto nariadenia musí v zásade umožniť to, aby sa za štát, ktorý je zodpovedný za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanú štátnym príslušníkom tretej krajiny, určil ten členský štát, ktorý umožnil vstup alebo pobyt tohto štátneho príslušníka na území členských štátov, a to s prihliadnutím na úlohu, akú má tento členský štát v súvislosti s prítomnosťou tohto štátneho príslušníka na území členských štátov (pozri v tomto zmysle rozsudok z 26. júla 2017, Jafari, C-646/16, EU:C:2017:586, body 87 a 91).

- 38 V predmetnom prípade odporcovia vo veci samej tvrdia, že úloha, ktorú zohráva členský štát X v súvislosti s ich prítomnosťou na území členských štátov, je zanedbateľná, keďže podľa Viedenského dohovoru prijímajúci štát, s výnimkou určitých osobitných prípadov, nemôže odoprieť vstup a pobyt na svojom území členom diplomatickej misie určeným vysielajúcim štátom.
- 39 V tejto súvislosti je síce pravda, že podľa článku 2 Viedenského dohovoru sa zriadenie stálych diplomatických misií uskutočňuje vzájomnou dohodou, no prijímajúcemu štátu sa priznávajú určité výsady, pokiaľ ide o prijatie osôb ako členov diplomatického personálu misie na jeho územie.
- 40 Konkrétne v článku 9 Viedenského dohovoru sa v odseku 1 uvádza, že prijímajúci štát môže kedykoľvek a bez povinnosti uviesť dôvody pre svoje rozhodnutie oznámiť vysielajúcemu štátu, že šéf misie alebo ktorýkoľvek člen diplomatického personálu misie je *persona non grata*, alebo že ktorýkoľvek iný člen personálu misie je neprijateľný, pričom osoba môže byť vyhlásená za *non grata* alebo za neprijateľnú ešte predtým, než vstúpila na územie prijímajúceho štátu. V tomto článku 9 sa v odseku 2 dodáva, že ak vysielajúci štát odmietne alebo opomenie v rozumnom čase vyhovieť povinnosti podľa odseku 1, prijímajúci štát môže odmietnuť uznať dotyčnú osobu za člena misie.
- 41 Okrem toho z článku 4 ods. 1 a 2 Viedenského dohovoru vyplýva, že vysielajúci štát sa musí ubezpečiť, že prijímajúci štát udelil *agrément* osobe, ktorú zamýšľa poveriť ako šéfa misie v tomto štáte, pričom prijímajúci štát nie je povinný oznámiť vysielajúcemu štátu dôvody, pre ktoré *agrément* odmietol udeliť.
- 42 Navyše podľa článku 5 ods. 1 Viedenského dohovoru v prípade, že vysielajúci štát síce po tom, čo riadne upovedomil príslušné prijímajúce štáty, môže podľa okolností poveriť šéfa misie alebo vymenovať ktoréhokoľvek člena diplomatického personálu vo viacerých než jednom štáte, niektorý z prijímajúcich štátov proti tomu môže podať výslovné námietky.
- 43 Napokon článok 10 ods. 1 Viedenského dohovoru okrem iného stanovuje, že vymenovanie členov misie, ich príchod a konečný odchod alebo ukončenie ich funkcie na misii, ako aj príchod a konečný odchod osoby patriacej k rodine člena misie, sa oznámia príslušnému ministerstvu prijímajúceho štátu.
- 44 Za týchto okolností sa vydaním diplomatického preukazu určitej osobe zo strany členského štátu prejavuje súhlas tohto štátu s pobytom tejto osoby na jeho území ako člena diplomatického personálu misie a preukazuje sa ním tak úloha, ktorú tento členský štát zohráva pri prítomnosti uvedenej osoby na území členských štátov.
- 45 Výklad pojmu „povolenie na pobyt“ v tom zmysle, že zahŕňa diplomatický preukaz vydaný na základe Viedenského dohovoru, zodpovedá tiež všeobecnej štruktúre kritérií uvedených v článkoch 12 až 14 nariadenia Dublin III, keďže podľa článku 7 ods. 1 tohto nariadenia sa tento článok 12 uplatňuje prednostne.
- 46 Pokiaľ ide o cieľ sledovaný nariadením Dublin III, jeho odôvodnenia 4 a 5 zdôrazňujú význam jasnej a uplatniteľnej metódy na určenie zodpovedného členského štátu, ktorá je založená na objektívnych a spravodlivých kritériách tak pre členské štáty, ako aj pre dotknuté osoby a ktorá umožňuje, aby bol tento členský štát určený rýchlo.

- 47 Skutočnosť, že na účely určenia členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu sa zohľadňuje vydanie diplomatického preukazu, prispieva k cieľu rýchleho vybavovania takejto žiadosti.
- 48 Okrem toho, tak ako v podstate uviedol generálny advokát v bode 50 svojich návrhov, účel nariadenia Dublin III, pripomenutý v bode 46 tohto rozsudku, by bol spochybnený, ak by si štátni príslušníci tretej krajiny požívajúci výsady a imunity stanovené Viedenským dohovorom mohli zvoliť členský štát, v ktorom podajú žiadosť o medzinárodnú ochranu.
- 49 V každom prípade sa kvalifikácia diplomatického preukazu ako „povolenia na pobyt“ v zmysle článku 2 písm. l) nariadenia Dublin III týka len určenia členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu a nemá vplyv na právo na diplomatický pobyt. Takáto kvalifikácia navyše neprejudikuje neskoršie rozhodnutie o priznaní alebo nepriznaní medzinárodnej ochrany zo strany tohto členského štátu.
- 50 Napokon, tak ako uviedol generálny advokát v bode 51 svojich návrhov, skutočnosť, že odporcovia vo veci samej poukazujú na vylúčenie osôb, ktoré majú právne postavenie upravené Viedenským dohovorom, z pôsobnosti smernice Rady 2003/109/ES z 25. novembra 2003 o právnom postavení štátnych príslušníkov tretích krajín, ktoré sú osobami s dlhodobým pobytom (Ú. v. EÚ L 16, 2004, s. 44; Mim. vyd. 19/006, s. 272), je irelevantná.
- 51 Po prvé totiž nariadenie Dublin III nestanovuje takéto vylúčenie z jeho pôsobnosti a neobsahuje ani odchylné pravidlá týkajúce sa účinkov, ktoré by sa mali spájať s vydaním diplomatického preukazu na účely určenia členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu.
- 52 Po druhé, hoci sa smernica 2003/109 netýka osôb, ktoré nemajú v úmysle trvalo sa usadiť na území členských štátov, táto okolnosť nebráni členským štátom v tom, aby im vydali povolenia na pobyt v zmysle článku 2 písm. l) nariadenia Dublin III.
- 53 Vzhľadom na všetky vyššie uvedené úvahy treba na prejudiciálnu otázku odpovedať tak, že článok 2 písm. l) nariadenia Dublin III sa má vykladať v tom zmysle, že diplomatický preukaz vystavený členským štátom na základe Viedenského dohovoru je „povolením na pobyt“ v zmysle tohto ustanovenia.

O trovách

- 54 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol takto:

Článok 2 písm. l) nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym

príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov,

sa má vykladať v tom zmysle, že:

diplomatický preukaz vystavený členským štátom na základe Viedenského dohovoru o diplomatických stykoch, ktorý bol uzatvorený 18. apríla 1961 vo Viedni a vstúpil do platnosti 24. apríla 1964, je „povolením na pobyt“ v zmysle tohto ustanovenia.

Podpisy